

HOMILIA A LA PREGÀRIA MISSIONERA
Santuari de la Mare de Déu del Toro 5 d'agost de 2020

La pandèmia de la covid-19 que esteim vivint ens ha impedit celebrar la "*fira Missionera*" que, com era costum, tenia lloc cada any a Fornells. Posem en mans de Déu la il·lusió amb la qual moltes persones col·laboraven per fer possible aquesta "*Fira Missionera*". Però, gràcies a Déu, sí que hem pogut reunir-nos avui al Santuari de la nostra Patrona per escoltar la Paraula de Déu, que ens convida a reflexionar i a pregar.

El text de la carta de Pere que hem escoltat (1 Pe 1, 1-5; 12-17; 22-25) és molt dens. Intentaré comentar les idees que em semblen més importants.

Aquest text crida principalment la nostra atenció perquè ens fa conscients del que significa haver rebut el baptisme. La carta ens diu que hem estat escollits per Déu i engendrats de nou. Són dues afirmacions importants. Cadascú de nosaltres ha de sobre que Déu ha pensat en ell des de tota l'eternitat i l'ha escollit perquè fos cristià: "*escollits des de sempre per decisió de Déu*". En rebre el baptisme vam ser santificats per l'Esperit i vam tornar a néixer, no de carn o de sang, sinó de Déu (cf. Jn 1. 13). El nostre origen últim (i també la nostra meta) és Déu. La certesa de que això és així ens omple d'alegria i d'esperança, ens porta "*l'esperança viva*", segons deia la carta de Pere.

L'autor de la Carta fa una segona reflexió. Diu que si tot això s'ha portat a terme, es perquè algú ens ha anunciat l'Evangeli, la Paraula de la veritat. Cadascú de nosaltres pot pensar en les persones que ens han fet arribar aquesta Paraula: els nostres pares, és clar, però també tots aquells que ens van ajudar a veure un aspecte nou o entendre millor l'Evangeli: els nostres amics, els nostres catequistes, els companys de grup o, potser, un sacerdot. Es diu en la Carta que tots els que prediquen l'Evangeli ho fan "*guiats per l'Esperit Sant enviat des del cel*". També s'insisteix que aquest Evangeli que van predicar té una força extraordinària, perquè "*la Paraula de Déu és viu i eterna*". Nosaltres passarem, però la Paraula de Déu dura per sempre

La conseqüència del que hem dit fins ara és que hem de viure la gràcia de baptisme, el goig de creure en Jesucrist. Per això continua dient: "*sigueu sants en tota la vostra manera de viure*". El baptisme ens va renovar i ens va santificar. Ara ens toca viure amb aquesta força i aquesta llum, imitant el Pare, que és sant. I per això se'ns dona aquest consell: heu de viure com estrangers en aquest món, sense aferrar-vos a les coses, amb la mirada posada en el futur. I mentre viviu com a pelegrins, heu de fer dues coses: reverenciar Déu i estimar-vos amb un amor sincer. S'afegeix a la Carta que aquest amor ha de ser intens i "*amb un cor net*". D'aquesta manera ens dona les claus de la vida cristiana.

Si vivim d'aquesta manera, sent fidels al nostre baptisme, també nosaltres ens convertirem en missatgers de la Paraula, profetes que anuncien allò que han rebut, missioners moguts per l'Esperit de Déu, que escampen la llavor de la Paraula per tot el món. La nostra gratitud a Déu i a tots els que ens van acostar a la fe, ens porta a proclamar-la també gratuïtament. Cadascú de nosaltres ho ha de fer en el lloc què Déu l'ha cridat, sent fidel a l'Evangelí en el nostre petit racó d'aquest món. I ho hem de fer també donant suport al treball dels nostres missioners, de tants homes i dones que estan repartits per tot el món anunciant l'Evangelí de la veritat i de la vida.

Una Església que vol ser fidel a Jesucrist no pot perdre mai la tensió missionera. El cristià porta sempre dins de si el desig que l'Evangelí arribi a tots els homes, perquè tothom pugui gaudir de la salvació de Déu. Durant aquest temps de pandèmia he pensat moltes vegades que les circumstàncies difícils que hem viscut podrien portar-nos a centrar-nos massa en nosaltres mateixos i perdre la tensió missionera, cosa que no seria bona. Ens hem de preocupar per les persones que han estat afectades per la malaltia, ens preocupen les conseqüències econòmiques de la crisi sanitària i la pobresa que pot portar a moltes llars. Però no podem oblidar a tants germans que, més enllà de la nostra illa i del nostre país, estan patint pobresa, marginació i misèria. L'Església creix quan mira cap a fora. Per això us deman que no perdem la tensió missionera, el desig de que el missatge de l'Evangelí arribi a tots, perquè arribi a tothom aquesta paraula de Déu "*viva i eterna*", que obre a les persones a una esperança nova.

Invoquem la intercessió de la Mare de Déu. Esteim a la seva casa i, a més, avui es celebra la seva festa, en la dedicació de la Basílica de Santa Maria la Major, a la colina de l'Esquilí, de Roma i sota l'advocació de la Mare de Déu de les Neus. A ella, la Mare de la Paraula viva de Déu, ens dirigim pregant-li que ens faci sentir aquesta Paraula i ens ajudi a viure-la i a proclamar-la amb tot el nostre ésser.

HOMILÍA EN LA PLEGARIA MISIONERA

Santuario de la Virgen del Toro, 5 de agosto de 2020

La pandemia del covid-19 que estamos viviendo nos ha impedido celebrar la “fira misionera” que, como era costumbre, tenía lugar cada año en Fornells. Ponemos en manos de Dios la ilusión con la que muchas personas colaboraban para hacer posible esa “Fira misionera”. Pero, gracias a Dios, sí hemos podido reunirnos hoy en el Santuario de nuestra patrona para escuchar la Palabra de Dios, que nos invita a reflexionar y a orar.

El texto de la carta de Pedro que hemos escuchado (1 Pe 1, 1-5; 12-17; 22-25) es muy denso. Intentaré comentar las ideas que me parecen más importantes.

Ante todo este texto llamaba nuestra atención para que fuéramos conscientes de lo que significa haber recibido el bautismo. Decía la carta que habíamos sido escogidos por Dios y engendrados de nuevo. Son dos afirmaciones importantes. Cada uno de nosotros debe saber que Dios pensó en él desde toda la eternidad y lo eligió para que fuera cristiano: “escollits desde sempre per decisió de Déu”, decía. Al recibir el bautismo fuimos santificados por el Espíritu y volvimos a nacer, no de carne o de sangre, sino de Dios (cf. Jn 1. 13). Nuestro origen último (y también nuestra meta) es Dios. La certeza de que estos es así nos llena de alegría y de esperanza, nos trae “una esperança viva”, según decía la carta de Pedro.

El autor de la carta hacía una segunda reflexión. Decía que si todo esto había sido posible, fue porque alguien nos anunció el Evangelio, la Palabra de la verdad. Cada uno de nosotros podemos pensar en las personas que nos hicieron llegar esta Palabra: nuestros padres, por supuesto, pero también todos aquellos que nos ayudaron a ver un aspecto nuevo o a entender mejor el Evangelio: nuestros amigos, nuestros catequistas, los compañeros de grupo o, quizás, un sacerdote. Se decía en la carta que todos los que predicán el Evangelio lo hacen “guiats per l’Esperit Sant enviat des del cel”. También se insistía en que ese Evangelio que predicaron tiene una fuerza extraordinaria, porque “la Paraula de Déu és viva i eterna”. Nosotros pasaremos, pero la Palabra de Dios permanece.

La consecuencia de todo lo anterior es que ahora debemos vivir la gracia del bautismo, el gozo de creer en Jesucristo. Por eso decía: “sigueu sants en tota la vostra manera de viure”. El bautismo nos renovó y santificó. Ahora toca vivir con esa fuerza y esa luz, imitando al Padre, que es santo. Y para ello se nos daba este consejo: tenéis que vivir como extranjeros en este mundo, sin apegaros a las cosas, con la mirada puesta en el futuro. Y mientras vivís como peregrinos, tenéis que hacer dos cosas: reverenciar a Dios y amaros con un amor sincero. Se añadía en la carta que este amor tenía que ser intenso y “amb un cor net”. De este modo nos daba las claves de la vida cristiana.

Si vivimos de este modo, siendo fieles a nuestro bautismo, también nosotros nos convertiremos en mensajeros de la Palabra, profetas que anuncian lo recibido, misioneros movidos por el Espíritu de Dios, que esparcen la semilla de la Palabra por todo el mundo. Nuestra gratitud a Dios y a todos los que nos acercaron a la fe, nos lleva a proclamarla también gratuitamente. Lo hacemos cada uno de nosotros en el lugar al que Dios nos ha llamado, siendo fieles al Evangelio en nuestro pequeño rincón en este mundo. Y lo hacemos también apoyando la labor de nuestros misioneros, de tantos hombres y mujeres que están en todo el mundo anunciando el Evangelio de la verdad y de la vida.

Una Iglesia que quiere ser fiel a Jesucristo no puede perder nunca la tensión misionera. El cristiano lleva siempre dentro de sí el deseo de que el Evangelio alcance a todos los hombres, para que todos puedan gozar de la salvación de Dios. Durante este tiempo de pandemia he pensado muchas veces que las circunstancias difíciles que vivíamos podrían llevarnos a centrarnos demasiado en nosotros mismos y perder la tensión misionera, lo que no es bueno. Nos debemos preocupar por las personas que han sido afectadas por la enfermedad, nos preocupan las consecuencias económicas de la crisis sanitaria y la pobreza que puede traer a muchos hogares. Pero no podemos olvidar a tantos hermanos que, más allá de nuestra isla y de nuestro país, están sufriendo pobreza, marginación y miseria. La Iglesia crece cuando mira hacia afuera. Por eso os pido que no perdamos la tensión misionera, el deseo de que el mensaje del Evangelio alcance a todos, para que llegue a todo el mundo esa palabra de Dios “viva i eterna”, que abre al ser humano a una esperanza nueva.

Invocamos la intercesión de la Virgen María. Estamos en su casa y, además, hoy se celebra su fiesta, en la dedicación de la Basílica de Santa María la Mayor, en el monte Esquilino y en la advocación de Virgen de las Nieves. A ella, la madre de la Palabra viva de Dios, nos dirigimos rogándole que nos haga sentir esa Palabra y nos ayude a vivirla y a proclamarla con todo nuestro ser.